

1. Ó! nyil - ja - tok meg szív - ka - puk, Mert

jó a mennyből Jé - zu-sunk, A föld-ke-rek - ség

szent u - ra, A né - pek bol - do - gi -

tó - ja; Ó üd - vös-sé - get hoz ne-künk, Hát

zeng-je bol - dog é - ne-künk: Légy áld - va Is -

te - nünk, Te - rem-tőnk, Al - ko - tónk!

2. Az Ur a teljes igazság, / Ki mégis mindig megbocsát; /
A trónja béke szent helye, / És irgalommal van tele; / Ó törli le a
könnyeket, / Hát zengjük hálaéneket: / Légy áldva Istenünk, /
Megváltónk, Jézusunk!

3. Ó! boldog nép, ó! boldog hon, / Hogy ily király van tróno-
don; / Oly boldog minden tiszta szív, / Kit Isten üdvösségre hív. /
Ó áldott nap és tiszta fény, / Mely boldogítón száll felém; / Légy
áldva Istenünk, / Reményünk, vigaszunk!

4. Ó! nyilatok meg szívkapuk, / Mert otthont lel most ott az
Úr; / És templomává szenteli / A szívet, mely őt dicséri. / Ki üd-
vösséget várva vár, / A szívet nyitja, tárja már. / Légy áldva
Istenünk, / Megmentőnk, életünk!

5. Ó! jöjj hát, Jézus Krisztusom, / A szívem néked megnyi-
tom; / Ó! tölts be égi fényeddel, / Es áldott szent kegyelmed-
del; / Add nekem drága Lelkedet, / És hívnek tarts meg enge-
met, / Hadd zengjen énekszó / Csak néked, Alkotó!

Weissel Georg, 1642. (1590—1635.)